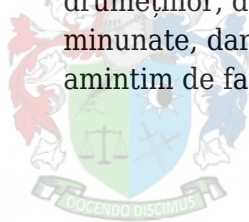

Citind "Copacul cu povești" al scriitoarei Bianca Ștefan, mă cuprinde o bucurie fără margini că pot scrie despre creația cuiva, care pentru o perioadă de timp a încercat să redevină copil, emoționat și fericit, pentru lumea de poveste, cea mai prețioasă, pe care fiecare dintre noi a traversat-o în drumul vieții. Cartea o pot considera o omagiere a dăruirii dragostei și o dedicație directă nepoților, așa cum de fapt mărturisește autoarea, într-o oglindă cu fațete din diamante ale sufletului. H. V. Beecher, (autor a numeroase cugetări și aforisme) spunea: "Copiii sunt mâinile cu care ne prindem de RAI", iar raiul construit aici are personaje cu puteri magice, atotputernice, pe un tărâm al fericirii, o lume a miracolelor și frumuseții nesfârșite. Copacul, metaforic, este plin de roade care mai de care mai speciale: povețe, bucuria prieteniei, rugăciunile către Dumnezeu, respectul față de părinți, dragostea pentru natura înconjurătoare, bucuria drumețiilor, dăruirea, aprecierea faptelor bune, animale care știu vorbi, păsări cu legendele lor minunate, dar și cu povestirile spuse de Moș Copac, cu gingășie, duioșie, cel ce ne face să ne amintim de fapt, de dragostea cu totul aparte a bunicilor.

ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Doina Bârcă